

Tro som en frukt

Undervisningsbrev (Del 2) av Derek Prince

I dette bibelstudiet kan Derek hjelpe deg med å utforske dybdene i de 9 formene for åndelig frukt som Paulus har beskrevet i Gal 5:22-23:

«Men Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred, langmodighet, vennlighet, godhet, trofasthet (tro), saktmodighet, selvtukt.»

Den 7. formen for frukt er i den engelske KJV 'tro'. Senere bibelutgaver, også de norske, oversetter det greske ordet pistis, som Pauls brukte, med «trofasthet». Pistis er imidlertid det greske grunnordet for tro gjennom hele Det nye testamente.

Frukt kontra gaver

En måte å undersøke forskjellen på er å forestille seg et juletre og et epletre. Et juletre kan bære gaver, men et epletre bærer frukt. En gave kan henges opp i et juletre og tas bort

ved en enkel, rask handling. Det er ingen direkte forbindelse mellom treet og gaven; treet kan være en gran, mens gaven kan være et klesplagg. Gaven sier oss ingen ting om egenarten til det treet som den henger på.

På den annen side er det en direkte forbindelse mellom eplet og det treet det henger på. Treets egenart bestemmer fruktens egenart – både dets sort og kvalitet. Et epletre kan ikke bære appelsiner. Et friskt tre vil ikke bære usunn frukt (se Mat 7:17-20). Frukten på epletreet frembringes ikke ved en enkel handling, men som et resultat av en stabil, fortløpende vekstprosess og utvikling. For å oppnå den beste frukten må treet skjøttes omhyggelig. Det kreves tid, dyktighet og arbeid.

La oss bruke en enkel analogi til det åndelige område. En åndelig gave blir både formidlet og mottatt samtidig. Den sier oss ingen ting om karakteren til den som er involvert. På den annen side uttrykker åndelig frukt karakteren til den som bærer den; den kommer som et resultat av en vekstprosess. For å oppnå den beste frukten, må et levende vesen skjøttes omhyggelig – det kreves tid, dyktighet og arbeid.

Vi kan uttrykke forskjellen på en annen måte ved å si at gaver uttrykker dyktighet, mens frukt uttrykker karakter.

Hva er det viktigste? I det lange løp er karakteren utvilsomt viktigere enn dyktighet. Bruken av gaver er midlertidig. Som Paulus forklarer i 1 Kor 13:8-13, vil det komme en tid når profetiske gaver vil ta slutt, fordi de ikke lenger trengs. Men karakter er varig. Den karakteren vi utvikler i dette livet vil bestemme hva vi vil være i evigheten. En dag må vi forlate gavene, men karakteren vil forbli.

Vi trenger imidlertid ikke å velge det ene på bekostning av det andre. Gaver utelukker ikke frukt, og frukt utelukker ikke gaver. De vil heller utfylle hverandre. Gaver skulle i praksis formidle karakter, slik Jesus viste på en fullkommen måte. Hans kjærlige, nådefulle karakter ble uttrykt ved den mest fullkomne utøvelsen av de åndelige gavene. Han kunne bare møte behovene til det folket han var sendt til for å betjene med de åndelige gavene, ved at han fullt ut uttrykte karakteren til sin himmelske Far, som han representerte (se Joh 14:9-11).

Vi burde forsøke å følge Kristi forbilde. Jo mer vi utvikler de egenskapene som kjennetegnet Jesus – kjærlighet, omsorg og medfølelse – desto mer vil vi trenge de samme gavene som han praktiserte for å uttrykke disse egenskapene. Jo mer komplett vi er utrustet med disse gavene, desto større mulighet får vi til å herliggjøre Gud vår Far, slik som Jesus gjorde.

Frukt uttrykker således karakter. Når alle 9 former av åndelig frukt er tilstede og er fullt utviklet, representerer de fyllden av den kristne karakteren, der hver form for frukt tilfredsstiller et spesielt behov og hver av dem utfyller de øvrige. Innenfor denne helheten, kan troens frukt kanskje betraktes fra to synsvinkler som svarer til to forskjellige, men relaterte anvendelser av det greske ordet pistis. Den første er

tillit; den andre er troverdighet.

Tro som tillit

Det første aspekt av tro som en frukt er tillit. Jerusalem-bibelen oversetter pistis med «tillitsfullhet». Jesus understrekte ofte at en av betingelsene for alle som ville komme inn i Guds rike var å bli som små barn (se Mat 18:1-4; 19:13-14; Mark 10:13-16; Luk 18:15-17). Det er kanskje ingen egenskap som er mer karakteristisk for små barn enn tillitsfullhet. Men likevel, paradoksalt nok, er det en egenskap som kan gjenkjennes i sin fullkommenhet hos de mest modne Guds menn – i menn som Abraham, Moses, David og Paulus. Vi kan derfor konkludere med at graden av vår tillitsfullhet er et godt mål på vår åndelige modenhet.

Mer fullstendig kan troens frukt defineres som en stille, stabil, urokkelig tillit til Guds godhet, visdom og trofasthet. Uansett hvilke prøvelser og tilsynelatende katastrofer som kan komme, vil den som har utviklet denne form for frukt forbli rolig og avslappet midt i alt dette. Han har en urokkelig tillit til at Gud fremdeles har full kontroll over enhver situasjon og at Gud, i og gjennom alle omstendigheter, får utført sin hensikt og velsignelse for hver og én av sine barn.

Det ytre uttrykket for denne slags tillit er stabilitet. Dette er vakkert uttrykt av David i Salme 125:1:

De som stoler på Herren (Javeh) er som Sions berg, som ikke kan rokkes, men står for evig.

Alle jordens fjell kan skjelve og skake, ja til og med bli fullstendig fjernet, unntatt ett. Sion kan aldri rokkes. Gud har utvalgt det som sin bolig, og bare det vil bestå for alltid. Slik er det med den troende som har lært hva tillit er.

Alle omkring ham kan bli panikkslagne og forvirret, men han forblir rolig og trygg.

«Hans grunnvoll er på de hellige fjell» (Sal 87:1).

Vi må være sikre på at vår sjel er trygg i Herrens hender. Nøkkelen til denne slags tillit er overgivelse. Først tar vi en bestemt, personlig beslutning om å overgi vårt liv til Jesus Kristus. Senere, i prøvelsens time – kanskje på terskelen til evigheten – trenger vi ikke å overgi oss på nytt. Vi kan bare hvile i den overgivelsen og forpliktelsen vi allerede har gjort og som omfatter både liv og død.

I Sal 37:5 sier David:

Velt din vei på Herren, stol på ham, han skal gjøre det.» Mer bokstavelig står det;

«og han vil handle. Her kreves det to ting av oss. Det første er en handling, «å velte» (på hebraisk: å rulle). Det andre er en holdning, «å stole.» Handlingen fører til holdningen. Så lenge vi fortsetter å ha en tillitsfull holdning, forsikrer David oss om at Gud «vil handle.»

Å overgi en sak til Herren er som å gå til banken og setter penger inn på vår konto. Når vi har fått kvitteringen på innskuddet, trenger vi ikke å bekymre oss om pengene er trygge. Det er bankens ansvar. Det er ironisk at mennesker som ikke har noen problemer med å stole på at banken tar vare på pengene deres, finner det mye vanskeligere å stole på Gud når det gjelder viktige, personlige saker.

Eksemplet med bankinnskuddet belyser et viktig forhold når det gjelder en vellykket overgivelse. Når vi går ut fra banken, har vi en offisiell kvittering, med dato, sted og beløpet på innskuddet. Det er ikke noe som er usikkert. Vi trenger å være like presise når det gjelder de tingene vi overgir til Gud. Vi må vite, uten en skygge av tvil, både hva vi har overgitt og når og hvor det ble gjort. Vi må også få den Hellige Ånds offisielle «kvittering» som erkjenner at Gud har akseptert vår overgivelse.

Tillit må utvikles

Tillit er som all annen frukt, den må utvikles, og den gjennomgår forskjellige utviklingstrinn før den er fullmoden. Davids ord i Sal 62:3 illustrerer godt utviklingen av tillit: Han [Gud] alene er min klippe og min frelse, han er min borg; jeg skal ikke rokkes kraftig. Men etter å ha foretatt nøyaktig samme tillitserklæring i vers 7, avslutter han med: «Jeg skal ikke rokkes.» Mellom vers 3 og 7 har David gått fra 'ikke å bli kraftig rokket' til 'ikke å bli rokket i det hele tatt'.

Vi må bli like ærlige om oss selv som David var. Før vår tillit er blitt moden, er det beste vi kan si: «Jeg skal ikke rokkes kraftig!» På det trinnet vil vanskeligheter og motgang riste

oss, men de vil ikke felle oss. Hvis vi fortsetter å utvikle vår tillit, vil vi imidlertid komme til det punkt der vi kan si: «Jeg skal ikke rokkes» – punktum! Ingen ting vil være i stand til å riste oss – langt mindre felle oss.

En slik tillit tilhører det åndelige området snarere enn det følelsesmessige. Vi må nok en gang vende oss til Davids personlige vitnesbyrd for å illustrere dette. Han sier til Herren: «Den dag jeg frykter, vil jeg stole på deg» (Sal 56:4). Her erkjenner David at to motstridende påvirkninger samtidig arbeider i ham; tillit og frykt. Frykt er overfladisk, i følelsene; tillit ligger dypere, i ånden.

Moden tillit er som en dyp, mektig elv, som uimotståelig er på vei mot havet. Enkelte ganger kan en fryktens eller tvilens vind blåse mot strømmen og forårsake skummende bølger på overflaten. Men disse vindene og bølgene kan ikke endre eller hindre de dype, vedvarende vannstrømmene under overflaten i å følge det forutbestemte elveleiet som ender i havet.

Av den grunn lider jeg også dette. Likevel skammer jeg meg ikke, for jeg vet hvem jeg er kommet til tro på, og jeg er overbevist om at han er mektig til å bevare det som er overgitt meg helt frem til den dagen.

Ut fra verdens målestokk var Paulus en fiasko. Noen av hans mest innflytelsesrike venner og tilhengere hadde vendt seg mot ham. Av alle hans nærmeste samarbeidspartnere var det bare Lukas som var igjen hos ham. Demas hadde forlatt ham og vendt tilbake til verden. Paulus var svakelig og aldrende, en fange med fotlenke i et romersk fengsel. Han var i hendene på en grusom despot og ventet på en urettferdig rettergang og henrettelse. Likevel gjenlyder hans ord med rolig, uforstyrrelig tillit. Bortenfor tidens horisont ser han frem mot en skyfri dag – «den dagen, når den rettferdige dommer vil belønne ham med rettferdighetens krone» (se 2 Tim 4:8).

For Paulus, som for David, var tillit resultatet av en forpliktende handling. Det er uttrykt i hans egne ord: «Han er mektig til å bevare det som er overgitt meg.» Flere år tidligere hadde Paulus ugjenkallelig forpliktet seg overfor Kristus, som i tillit til det hadde overgitt (betrodd) ham oppdraget å forkynne Guds rike for hedningene. De etterfølgende prøvelsene resulterte i en fordypet tillit som nå hadde blitt fullmoden i et romersk fengsel, der dens utstråling ble ennå klarere ved kontrasten med de dystre omgivelsene.

Tro som troverdighet

Vi skal nå se på det andre aspektet av tro som frukt: Troverdighet. Språkvitenskapelig er i virkeligheten «troverdig» den opprinnelige betydningen av det greske

pistos. Ordet pistos, som henger sammen med pistis, betyr i dag troverdig, trofast, tillitverdig eller pålitelig. Går vi tilbake til Det gamle testamente, kan noe lignende også sies om det hebraiske ordet for tro, emunah. Dets opprinnelige betydning er «trofasthet», men det betyr også «tro». Verbet som ordet utledes fra er amen – «slik er det», eller «la det være bekreftet».

Begge disse betydningene løper sammen i Guds egen person og natur. Hvis vi betrakter tro som tillit, er Guds troverdighet det egentlige og eneste grunnlaget. Hvis vi betrakter tro som troverdighet, er det bare gjennom vår tillit at den Hellige Ånd er i stand til å formidle Guds troverdighet til oss. Gud er både troens begynnelse og ende. Hans troverdighet er den eneste grunnvullen for vår tro; vår tillit til ham reproducerer hans troverdighet i oss.

Sannsynligvis er ingen av Guds egenskaper mer understreket gjennom hele Skriften enn hans troverdighet. I Det gamle testamente er det et spesielt hebraisk ord som benyttes bare for denne egenskapen, nemlig chesed, som i forskjellige bibelutgaver er oversatt med «godhet», «vennlighet», «miskunnhet» eller «nåde». Ingen av disse oversettelsene uttrykker imidlertid fullt ut ordets betydning.

Det er to karakteristiske trekk ved Guds chesed. Det første er at det uttrykker Guds frie ufortjente nåde. Den er hinsides noe som man kan fortjene eller kreve som en rettighet. Det andre er at det alltid baserer seg på en pakt som Gud frivillig inngår. Vi kan kombinere disse to trekkene ved å si at chesed er Guds troverdighet i oppfyllelsen av sine paktsforpliktelser, som er hinsides det vi kan fortjene eller kreve.

Vi finner således en nær forbindelse mellom tre viktige hebraiske begrep: Emunah, tro og trofasthet; chesed, Guds troverdighet; berith, en pakt. Dette er det tilbakevendende temaet i Salme 89:

Men min trofasthet [emunah] og min miskunnhet [chesed] skal være med ham... For ham skal jeg holde min miskunnhet [chesed] fast til evig tid, og min pakt [berith] med ham skal trygges... Men min miskunnhet [chesed] skal jeg ikke ta fra ham, og jeg skal ikke la min trofasthet [emunah] svikte. Jeg skal ikke bryte min pakt [berith], og det som har gått ut over mine lepper skal jeg ikke forandre. Sal 89:25, 29, 34-35

Det siste verset fremhever det spesielle forholdet mellom Guds troverdighet og de ordene han uttaler. Det er to ting som Gud aldri kommer til å gjøre: Å bryte sin pakt og å gå tilbake på det han har sagt. Guds troverdighet, som formidles av den Hellige Ånd, vil gjenspeile de samme

karakteregenskaper i oss. Det vil gjøre oss til mennesker med en integritet og ærlighet som aldri svikter.

Vi har allerede sett at Guds chesed, uttrykt i hans paktsforpliktelser, er basert på hans nåde, som ligger langt bortenfor noe som vi, som mottar den, noen sinne kan fortjene eller kreve. Også dette vil gjenspeiles i våre forpliktelser overfor våre trossøsken. Vi vil ikke begrense oss til bare de rettmessige krav eller juridiske former for avtaler. Vi vil være rede til å påta oss den samme fullstendige forpliktelsen som Gud gjorde da han inngikk sin pakt med oss – å vie våre liv for hverandre (se 1 Joh 3:16).

Det er bare når vi innvier våre liv at vi kommer inn i en full paktsforpliktelse med Gud og med hverandre. Skriften maler et skremmende bilde av sammenbruddet av de moralske og etiske normer som vil kjennetegne avslutningen av den nåværende tidsalder (se 2 Tim 3:1-4). Mens verden synker dypere ned i mørket, må Guds folk, som motvekt, forplikte seg mer enn noen sinne til å vandre i fellesskapets lys. Vi må være både villige og dyktige til å inngå og vedlikeholde slike paktsforhold som våre fellesskap er avhengige av. Av den grunn trenger vi å utvikle troverdighetens frukt til full modenhet.

Oppsummering

Åndelig frukt skiller seg fra åndelige gaver på to måter. For det første kan en åndelig gave formidles og mottas ved en enkel, kortvarig begivenhet, mens frukt må dyrkes frem gjennom en fortløpende prosess – noe som krever tid, dyktighet og arbeid. For det andre er ikke gaver nødvendigvis knyttet til karakteren til de som utøver dem, mens frukt nettopp uttrykker vedkommendes karakter. Ideelt sett burde frukt og gaver balanseres hverandre i en forening som herliggjør Gud og tjener menneskene.

Som frukt kan tro forstås på to forskjellige måter: Som tillit og som troverdighet. Tillit viser seg ved stabilitet, noe som øker etter hvert som tilliten utvikler seg. Det kreves en innledende, forpliktende beslutning. Vi baserer vår tillit på Guds trofasthet. Gud viser sin trofasthet mot oss ved å oppfylle sine paktsforpliktelser, noe som ligger hinsides det vi kan fortjene eller kreve. I sin tur vil det utvikle oss til slike som er villige og i stand til å inngå og vedlikeholde paktsforpliktelser, både med Gud og med hverandre.

Undervisningsbrev

Transkripsjon: TL-L060-100-NOR

Sist oppdatert: 28 Aug 2025

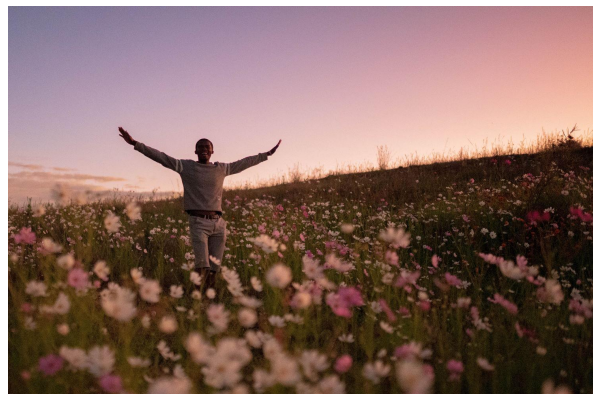
Nettsted: derekprince.com

Bøker

Belys og utvid din forståelse av Bibelen med Derek Prince-samlingen av kristne bøker.

Daglige andakter

Bla gjennom gratis bibelsk inspirerte daglige andakter av Derek Prince for praktisk lære for å løfte din kristne tro.

Eldre radio

Lytt til inspirerende 10-minutters meldinger og koble tro til livet med Derek Prince Legacy Radio-podcasten.

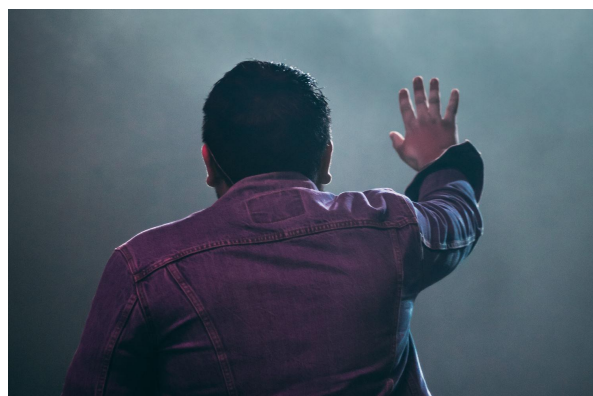
Prekener

Se originale og digitalt remastrede prekener av Derek Prince. Inkluderer fullstendige meldingsutskrifter (gratis nedlasting).

Offisiell app

Tilgjengelig gratis, last ned den offisielle Derek Prince Ministries-appen og utstyr din tro, hvor som helst, når som helst.

Proklamasjoner

Erklær liv og opplev Guds Ords transformerende kraft med våre bibelbaserte proklamasjoner.

